

Ostal je pa priden in je rad molil, zato ga je pa Bog rad imel že v življenju, po smrti ga je pa vzel k sebi v nebesa.

Zatorej tudi vi, dragi otročiči, radi molite, da bodete prišli, kakor Mirček v nebesa, kjer bodete videli Mirčka in se ž njim veselili pri Bogu.

Leopold.

„Zaradi šmarnic.“

Bilo je pred nekaterimi leti v krasnem pomladnem mesecu majniku. Jaz in Bozbertov Jožek sva se že dolgo veselila tega krasnega meseca, ko bodo pognale in vzklike skoro že vse pomladanske cvetke in med njimi tudi duhteče šmarnice.

Nekega dne v začetku divnega majnika pride k meni Bozbertov Jožek in mi naznani, da se je danes odločil, ker je ravno četrtek, udariti jo gor v stelnike po šmarnice, ki jih bodo kmalu rabili v cerkvi. Odkrito povem, da se ni meni nič kaj ljubilo iti gor v stelnike, kakor bi že naprej slutil, da ne bo vse prav. Tudi stariši, posebno še mati, me niso nič kaj radi pustili. Končno so se pa vendar dali preprositi na prošnjo in prigovarjanje Jožkovo. Kmalu nato smo jo mahnili — pridružil se je nama še spičkov Matijček — gor proti stelnikom. Odločili smo se bili ne prej se ustaviti in nabirati šmarnic, dokler ne pridemo v Bozbertov stelnik. Pri tem je tudi ostalo.

Priznati moram, da nas je pot do Bozbertovega stelnika zelo utrudila, zakaj ako pomislite, če človek hodi malo da ne dve uri po grdi, strmi gorski poti in poleg tega pripeka še toplo majniško solnce, tedaj ni prav nič čudno, če smo tudi mi zelo utrujeni dospeli v stelnik, čeprav se je pretakala po naših žilah mlada kri. Nič se nam ni ljubilo na delo. Rajše smo legli v senco divje hruške in prevdarjali, v katero stran stelnika da bi jo mahnili, kje bi bila boljša žetev.

O, kako vse veselo, rekel bi, praznično se mi je zdelo, ko sem ležal pod drevesom. Kamorkoli sem se ozrl, povsodi vse zopet prebujeno, polno obnovljenega življenja. Travne bilke se tako lepo vzdigavajo in pri-

pogibajo iz zelenja, drevje je ogrnjeno zopet v svojo novo zeleno obleko; po nekodi sem zapazil tudi drevesa že vsa v belem ali rudečkastem cvetu. S polno dušo sem črpal to rajsko veselje... Petje ptičev, kako krasnomilo mi je udarjalo na uho! Da, prav dobro se še spominjam, kako je bilo pred onim strašnim dogodkom, ko smo jeli nabirati šmarnice, ljubljene Marijine cvetke.

„Jaz vem, kje jih bomo največ dobili“, se oglasi Bozbertov Jožek, ki mu je bil znan skoro vsak grm v domačem stelniku, kljub njegovi mladosti. „Toda povem vama, da morata biti zelo zelo oprezna, ker kraj, kjer rastejo ljubke šmarnice, je zelo nevaren. Lahko se pripeti kakšna nesreča, in človeku ni treba dosti nerodnemu biti, in potem bo joj.“

„Beži beži, kakšna nesreča naj se pripeti“, ga zavrne Špičkov Matijček, „saj nismo tako nerodni, kakor samosrajčniki, ki se na lepem v hiši zvrnejo na tla.“

„Dobro, pa jo mahnimo“, pravi Jožek, „kar za menoj hodita, in bomo kmalu na mestu, kjer je bilo še vsako leto dosti šmarnic, in jih bo gotovo tudi letos.“

Kmalu dospemo na določeno mesto. Prav je sodil Jožek, ko je zatrjeval, kako nevaren da je kraj, kjer rastejo šmarnice. Te šmarnice so namreč rastle na nekem skalovju, ki se res precej strmo vzdiguje nad globoko dolino, tako da se človek nič kaj posebno lahko ne priplazi do njih. Splošno je znano, da šmarnice ne rastejo na tako pogostnih krajih, kakor druge cvetlice, recimo trobentice, marveč si izbirajo bolj skrita oddaljena mesta, in posebno rade še razpokline med skalovjem. Tako je bilo tudi tukaj.

Kar poskočil je od veselja Bozbertov Jožek, ko je videl, da se ni motil. Pa tudi nama se je srce kar smejalo veselja, ko sva videla vse polno duhtečih šmarnic. Brez vsake nesreče smo dospeli na skalovje.

„Sedaj pa le na delo“, se oglasi Bozbertov Jožek, „sedaj smo na pravem mestu. Hitro nabirajmo, kolikor mogoče veliko, da bomo potem ustregli Molkovemu očetu, ki mežnarijo v naši cerkvi,“ ali pa jih bomo dali cerkovníku pri fari, da bo okrasil ž njimi oltar Marijin. Saj so nam zadnjič v šoli dejali g. kaplan, da naj naberemo kaj šmarnic za Marijin oltar. Torej le urno pričnimo!“

Pričeli smo nabirati. Jaz in Jožek sva nabirala vedno bolj skupaj, le Matijček, ta se je držal vedno bolj sam. Že sva bila midva nabrala precej šmarnic, kar zaslišiva bolesten klic: Jezus!

„Bog se usmili, kaj pa je“, poprašam, prestrašen Jožka, „morebiti se je zgodila kaka nesreča Špičkovemu Matijčku.“

Hitro položiva cvetke na tla in stopava proti strani, od koder je bilo čuti bolesten, žalosten klic. Moja slutnja se je uresničila. Matijček je ležal doli v dolini jokajoč in držeč se za nogo.

Urno greva po šmarnice in potem se plaziva zelo oprezno v dolino. Srečno dospeva v dolino in vidiva, kolika nesreča da se je pripetila.

Matijček je še vedno jokal in stokal na vse pretege.

„Kaj pa ti je vendar?“ ga vprašam ves prestrašen.

„O, moja noga, noga!“ zaječi bolešno.

Hitro prizdigneva s tovarišem levo nogo, in, oj groza! bila je — zlomljena.

„Vidiš, zaradi šmarnic sem to skupil. Ko bi se ne bil plazil gori po skalovju, bi gotovo imel sedaj zdravo nogo. Tako sem pa spodrsnil na skali, zmanjkalo mi je prostora in padel sem v dolino. Hvala Bogu, da se nisem ubil. Kaj bodo doma dejali?“

Nismo se dolgo pomišljali. Jaz sem se odločil, da ostanem pri ponesrečenem tovarišu, ki se ni mogel premakniti z mesta. Bozbertov Jožek je pa hitel domov k Špičkovim, povedal jim strašno novico in ti so prišli z vozom po svojega ljubljenelega sinčka.

Koliko je prestal Matijček potem, ko je bil v ljubljanski bolnišnici, to vam bo znal on sam najboljšje povedati. Noga se mu je sicer zopet popolnoma pozdravila, ali neka brazgotina se pa vendarle pozna na mestu, kjer je bila noga zlomljena. In kadar se vreme spreminja, tedaj čuti prav hude bolečine na nogi in to vse zaradi šmarnic, ali raje recimo: radi neprevidnosti in nerodnosti.

J. Bistrán.

Marija „Morska zvezda“.

